

מקום המעשה : כתמי-הדם על הקבר
הילד לא ברך

ברגע שייצרם גובר עליהם, ואין הם מסור גלים להסתירו או להשתלט עליו. ההנחה היא שקדמו להתפרצות מצבים דומים, שלא נתגלו מפני שלא נראו חריגים במיוחד לסביבה.

ניתן להרכיב "קלסטרון אישי" של סוטהר מין על-ידי שיחזור מדוייק של מעשה-האונס. האם היתה ההתנהגות גסה, או עדינה? האם היה תיכנון או מעשה אימפולסיבי?

האנס, במקרה זה, נראה כפועל על-פי תיכנון, אף כי ברגע האחרון גבר בו יצרו, והוא ביצע את המעשה למול ילדים המסוגלים, אולי, לזהותו. אין ד"ר מאיר יכול להצביע על גיל מסויים, "כי זה יכול להיות בכל הגילים".

על התגובה המאוחרת של הילדים אומר ד"ר מאיר: "אפקט החרדה הקטורה בי מעשה יכול להישאר שנים רבות, ואפילו כל החיים. יכולה להיווצר תשיבות-יתר לדמות האב, שתהפוך להיות עוינת. תי ווצרנה חרדות בלתי-מוסברות". לדעתו אין צורך בטיפול פסיכיאטרי מיידי לשני הילדים, אלא בשיחות ובהכוונת ההורים.

ד"ר מאיר טוען כי אין מקומו של האנס לכשיתפס, בבית-הולים לחולי נפש, אלא בבית-סוהר. "פרברטי יכול לש- לוט בעצמו, אבל היצר חזק, ואי-אפשר לטפל בו בלי רצונו הברור של הפאצינט". יחד עם זה הוא מעלה הצעה משלו לשר המשפטים: "להקים ליד בית-הסוהר מוסד טיפולי, בעל מישמעת-עבודה ותיכנון-חיים רגיל. האנשים הנזקקים יעברו טיפול נפי שי לשינוי מיבנה האישיות".

מציאת האנס ממחנה-דויד הפכה מיבצע ראשון במעלה במישטרת חיפה, שכן על מישטרה זו לעמוד בהתחייבות של 100% פיתרונות. הצוות געזר בילדי המקום ובקשרים המודיעיניים.

בין שאר דאגות המישטרה: שמא יבוצע מעשה-ליליניץ' בבני-אדם שייראו "משונים" או "תימהוניים".

עליידי אנשי מחנה-דויד. אומר בעל-הקווסק, הממוקם בשולי הכביש: "הזמנתי את הוקן לכוסית, שמחתי בשבילו".

משחק

בתפוזים

במחנה-דויד ידועים ומוכרים עוד כמה "משונים". נגד אחד מהם, איש ששמו מושאייב, הוצא צורה-באה. שכנים סיפרו כי המישטרה הוציאה מביתו מכנסים מוכתמים בדם. אנשי-המישטרה נמנעים מלדבר, וכחוצאה מכך החלו אנשי המקום להפליג בסיפורים.

מושאייב מתגורר באחד הבתים שבשולי השכונה, בדירת קרקע קטנה ואפלה. ל- מחנה-דויד הגיע לפני שנה וחצי מנצרת-עילית. השכנים לא דיברו איתו מעולם, והוא אינו דובר עברית. שכניו מספרים: "הוא כבן 45, כהה, נמוך, לבוש תמיד בסחבות. בקיץ הוא היה קונה אבטיח ולחם, ואוכל בחוק. על הדשא. תמיד היו לו תפוזים בכיסים, והוא היה משחק איתם. תמיד חשבנו שהוא לא-נורמאלי". מושאייב לא נמצא בביתו מזה שבוע.

סטייה מינית, המתבטאת ביחסי-מין עם ילדים, קרוייה פדופיליה (נטייה לילדים). היא מופיעה בעיקר אצל זקנים, שמבנה האישיות שלהם חוזר ונעשה דומה לזה של ילדים, או אצל גברים, החוששים ממגע מיני עם נשים בוגרות. מפחד שלא יוכלו להוכיח את גבריותם. ד"ר רודי מאיר, שהיה מנהלו של בית-החולים לחולי-נפש בבאר-יעקוב, והתמחה בטיפול בסטיות מיניות, טוען: "אנשים עם בעיות מיניות, שאין להם שסתום לזה, מוצאים פיתרון של משבר, בליט ברירה".

בדרך-כלל אין סטייה זו מגיעה לאקט מיני, שאצל תינוקות פירושו מוות בטוח, אלא מסתיימת בליטופים או בסימני-אהבה מרחוק. אומר ד"ר מאיר: "האנשים האלה באמת אוהבים ילדים, הם לא עושים את זה משינאה, אלא מאהבה לשמה".

אין אנשים אלה נחשבים כסוטים, אלא

המישטרה הטילה איפול על

חקירת אונס התינוקת ממחנה-דויד,

והפסיכיאטר אסר על ההורים לבכות

המישטרה חוששת מליניץ'

נוסף אליהם צורף מי שמכונה "לוכד האנשים" במרחב הצפון, רס"ר ניסים בך הרוש, שפטר בעבר לבדו כמה מתעלמות האונס בחיפה. עתה הוועק מחופשתו ה- שנתית, כדי לסייע בפיענוח הפשע. המפקח קורבולי הטיל איפול על מהלך החקירה. בטענה: "אנחנו חוקרים בכל מיני כיוונים, עוצרים אנשים ומשחררים אותם. חבל להכתים שם של בן-אדם סתם".

בינתיים מסכימים העוסקים בפיענוח ה- פרשה, כי החשוד הוא מופרע בנפשו, בולט

בחריגותו ושהוא תושב המקום. ביום הראשון לחקירה עצרה המישטרה צעיר אמריקאי, המתגורר במקום. כלביגישוש, שהובא לשטח, פנה לכיוון ביתו של ה- צעיר, המכונה בין שכניו "זה המשונה עם הגיטרה". הבחור נעצר, ולבסוף התברר שהוא הוצה את בית-הקברות מדי יום, דרך הפירצה, בדרכו לעבודה, ולכן הכלב פנה בעיקבותיו. הוא שוחרר, זמן מה לאחר מכן נעצרו שניים: צעיר ואיש בן 60, שגם הוא מכונה "זרוק לגמרי". ה- חשודים ששוחררו נתקבלו באהדה ובחביבה

הפירצה בגדר בית-הקברות
פירצה קוראת לאנס